

เทศน์อบรมฆราวาส ณ วัดป่าบ้านตาด
เมื่อวันที่ ๖ กรกฎาคม พุทธศักราช ๒๕๓๘

ศาสนาในหลักธรรมชาติ

มีแต่ธรรมชาติแหละดี อะไรถ้าเคลือบถ้างแล้วไม่ค่อยดี ให้เป็นธรรมชาติ
แล้วดี อย่างจิตพระพุทธรเจ้าจิตพระอรหันต์ท่านเป็นจิตธรรมชาติไม่มีอะไรเคลือบถ้าง
เลย นั่นเรียกว่าจิตบริสุทธิ์เป็นจิตธรรมชาติ นั่นละท่านเป็นศาสดามาสอนโลก ท่านเอา
จิตธรรมชาติความรู้ธรรมชาติมาสอนโลก พวกเราที่ความรู้ก็เคลือบถ้าง อะไร ๆ
เคลือบถ้างทั้งนั้นมาสอนกัน เพราะฉะนั้นมันถึงปลอมทั่วโลกทั่วสงสาร ไปที่ไหนเห็น
แต่คนปลอมเต็มบ้านเต็มเมือง ของปลอมเต็มบ้านเต็มเมืองของจริงไม่ค่อยมีและไม่
มันต่างกันอย่างนี้แล

พระพุทธรเจ้าท่านทรงของจริงธรรมชาติ รู้รู้ธรรมชาติตามหลักธรรมชาติ สิ่ง
ใดที่มีอยู่ยังงั้นเป็นยังงั้นรู้เห็นตามเป็นจริงแล้วนำมาสอนโลก สอนในทางหลักธรรมชาติ
ทั้งนั้นแหละ ศาสนาพระพุทธรเจ้าเป็นศาสนาในหลักธรรมชาติ ทนต่อการพิสูจน์ เอา
พิสูจน์ลงไป ว่าอันนี้มี-มีไหม เห็นแล้วนี่ นี่เป็นหลักธรรมชาติอันนี้มีอย่างนี้แล้ว อัน
นี้มี-มีไหม....ดู พิสูจน์ดูซิ มี ๆ ยอมรับ ๆ เรียกว่าสอนตามหลักธรรมชาติ พวกเรา
มันพวกเคลือบ ๆ ถ้าง ๆ

เคยเตือนหมอเหมือนกันนะ นี่ก็ต้องขอภัยด้วยนะเคยเตือนหมอเหมือนกัน
ได้ยินเขาตำหนิติเตียนหมอทางหนึ่งนะ เขาตำหนิยังงั้น อย่างอื่นเขาว่าดีหมด แต่เขา
มาตำหนิอันหนึ่งว่าเรื่องศาสนานี้หมอท่างเห็นมากหมอเมินหมอเยอหยิ่ง เขาว่าอย่าง
นั้นนะ ว่าอย่างนั้นจริง ๆ นี่เราก็เอามาเตือนหมอเพราะหมอเป็นลูกศิษย์นี่นะ มันก็
ควรจะเป็นไปได้อย่างนั้นเพราะเหตุว่าหลักวิชาหมอนี้เป็นวิชาที่มีเกียรติ ผู้เริ่มไปเรียน
หมอก็เริ่มมีเกียรติแล้ว เป็นหมอขึ้นมาก็มีเกียรติ โลกส่งเสริมโลกยอมรับว่ามีเกียรติ
โลกเคารพนับถือ

ทีนี้ว่าเกียรติมันก็เลยเกียรติไปใหญ่เลย เป็นกิเลสไปนะซี เขาเลย่ว่าพวกหมอ
เยอหยิ่ง ถ้าพูดถึงกิเลสทางศาสนา กิเลสหนาคือพวกหมอ ทิฐิไม่ลงใครง่าย ๆ เขาว่า
เราก็เอามาเตือนหมอ ลูกศิษย์เราทั้งนั้นนี่ โรงพยาบาลไหนไม่มีลูกศิษย์มีหรือ ยิ่ง
โรงพยาบาลใหญ่เท่าไรยิ่งมีแต่ลูกศิษย์เต็ม เช่นอย่างศิริราชนี่เต็มไปหมด อย่าเสียใจ
นะนี่เตือนเพื่อดีไม่ใช่เตือนเพื่อเสียนะ ให้ภูมิใจว่าเราได้รับคำสั่งสอนของพระพุทธรเจ้า
ในแง่ที่สำคัญมากซึ่งใคร ๆ เขาไม่ค่อยพูดแหละธรรมแง่นี้ แต่ธรรมของพระพุทธรเจ้า

แล้วออกได้เลย ให้เอาไปพิจารณาและปรับตัวเข้ากับศาสนาซึ่งเป็นศาสนาของผู้สืบทอดกิเลส

ศาสนาเป็นความรู้ของท่านผู้สืบทอดกิเลสแล้ว ความรู้ของเราเป็นความรู้ของคนมีกิเลส จะรู้ภูมิไหนมากก็ตามในสามแดนโลกธาตุนี้ เป็นความรู้ที่อำนาจของกิเลสทั้งนั้น กิเลสเป็นเจ้าอำนาจครอบงำอยู่หมดเลย แต่ความรู้พระพุทธเจ้าเป็นโลกุตระวิชา คือความรู้เหนือโลก เอาการสอนโลก ความรู้ของเราเป็นประเภทใดก็ตามในสามแดนโลกธาตุนี้ เป็นความรู้ที่อำนาจของกิเลส กิเลสเอาไปใช้เอาไปถลุงได้สบาย ๆ อย่างที่ว่ามันแหละ เขาว่าหมอมันก็ยี่ไรเหมือนเลยหยิ่ง เน้นกิเลสมันอยู่ตรงนั้น มันอยู่ตรงนั้นไม่รู้ นั่นแหละกิเลสมันครอบ ๆ เราไม่รู้ ยิ่งเรียนสูงกิเลสยิ่งประสิทธิ์ประสาทให้เรื่อยสูงเรื่อย ๆ กิเลสมันเหนือวิชานั้น วิชานี้ออกมาจากกิเลสทั้งนั้น

ไม่ว่าเรียนโลกเรียนธรรมนะเหมือนกันหมด กิเลสจะต้องตาม ผู้ที่มีความรู้สูง เช่นมหาเปรียญเท่านั้นประโยคเท่านี้ประโยค หยิ่งเป็นบ้าไปเลย ไม่รู้ตัวเจ้าของ เรียนถึงนิพพานก็ไปสงสัยนิพพาน มันฉลาดหรือโง่ พวกมหาเปรียญนี้เรียนถึงหมด เช่น นรกอเวจีชั้นไหนหลุมไหน ๆ พวกนี้เรียนรู้หมด แล้วสวรรค์ชั้นไหน ๆ พวกนี้รู้หมดจนกระทั่งถึงนิพพาน แล้วสงสัยหมด ไม่เป็นท่าเลยคือพวกนี้เอง หยิ่งเลย ๆ นี่ หลวงตาบัวก็องค์หนึ่งเป็นมหากษัตริย์หยิ่งบ้าเหมือนกันแหละ

ภาคปฏิบัติละซีจ๊ับเข้าไปให้รู้เรื่องนะ เรียนมาอย่างนั้นเราสงสัย เรียนไปถึงนิพพานก็ไปตั้งเวทิตากับนิพพานต่อยกับนิพพาน สงสัยนิพพานอยู่จนได้ มันไม่ได้เป็นความจริงแน่ใจอะไรนี่นะพวกเรียนนี้ เป็นความจำเลย ๆ พุดตามความจริงนี่นะ จำมาเลย ๆ จำมาเป็นคำบอกเล่าไม่ได้เห็นตัวจริงนี่นะ เช่นอย่างวัดป่าบ้านตาดก็ได้ยินแต่ชื่อวัดป่าบ้านตาด กับผู้ที่ได้เห็นตัวจริงของวัดป่าบ้านตาดมันต่างกันนะ ผู้มาเห็นวัดป่าบ้านตาด อ้อ วัดป่าบ้านตาดเป็นอย่างนี้ เท่านั้นพอ แต่ผู้ที่ได้ยินแต่ชื่อก็สงสัยอยู่นั่นแหละ นี่ผู้ได้ยินแต่ชื่อนรกอเวจีนิพพานบาปบุญคุณโทษได้ยินแต่ชื่อก็เป็นอย่างนี้ละ เหมือนกัน ไม่มีอะไรจริงจิงในจิตใจแหละ โลเล กิเลสหนามาก ๆ คนเรียนสูงขนาดนั้นทำความเข้าใจได้สบาย ๆ เรายังไปทำให้เพื่อนเดียวกัน เป็นมหาเปรียญมันไปสะแตกเหล่านะซี นั่นละเรื่องความจำ

ทีนี้เรื่องความจริงไม่ได้เป็นอย่างนั้น ความจริงที่รู้ตามที่พระพุทธเจ้าทรงสอนนะ รู้ตรงไหน ๆ อ้อ เข้าเรื่อยนะ ว่าสมาธิรู้ในใจเจ้าของ อ้อ สมาธิเป็นอย่างนี้ สมาธิขั้นนี้เป็นอย่างนี้ ๆ เหมือนกับรู้ อ้อ วัดป่าบ้านตาดเป็นอย่างนี้ ๆ อ้อ ศาลาเป็นอย่างนี้นั่นเป็นอย่างนั้น มองไปทางไหนอ้อเป็นอย่างนี้เรื่อย นี่มันเห็นด้วยตา อันนี้เรื่องของธรรมก็เหมือนกัน ธรรมชั้นใดภูมิใดก็ตามมารู้ที่ใจ เพราะพระพุทธเจ้าสอนชี้เข้ามาที่

ใจ ให้ปฏิบัติที่ใจ ปฏิบัติแล้วจะรู้อย่างนั้น ๆ เมื่อรู้ตามพระพุทธเจ้าสอนแล้วค่านพระ
พุทธเจ้าได้ยังงิ อ้อเป็นอย่างนั้น อ้อเป็นอย่างนี้เรื่อย ยอมรับ กราบหมอบกราบเลย นั้น
รู้ความจริง

เรื่องทริภูมิตะที่เยอหยั่งจงทองในตัวเองนี้หมดไปเลยเทียว มันเป็นกิเลสก็
หมดแหละ ธรรมขึ้นแทนที่ ธรรมไม่ถึงสูงถึงต่ำ เสมอภาค อ่อนน้อมไปกับสัตว์โลกทั่ว
ๆ ไปเลย นั้นธรรมเป็นอย่างนั้น ต่างกัน เพราะฉะนั้นความจำกับความจริงจึงต่างกัน
อย่างหลงตาบวเทศน์นี้ถ้าไม่ได้เรียนเป็นมหาเขาจะถูก ว่าหลงตาบวไม่ได้เรียน
หนังสือจะไปรู้เรื่องอะไร ว่าตัน ๆ เดา ๆ ไปอย่างนั้น เขาจะว่าเราได้สบาย ๆ แต่
เรียนเหมือนกันนะซีไม่กล้าแหยม อยากหน้าผากแตกก็แหยมมาซี อย่างที่ว่าความจำกับ
ความจริงต่างกันเป็นต้น มีแต่เรียนเฉย ๆ มันได้แต่ความจำนี่นะ ไม่ได้ปฏิบัติไม่ได้
ความจริง

ถ้าจะเทียบนะเหมือนกับเขาเรียนหลักวิชาทหารแนวรบมา วิชากรบมา คน
หนึ่งออกสู่แนวรบ คนหนึ่งไม่ได้ออกทรงแต่ตำราวิชาไว้เฉย ๆ ผู้ที่ออกกับผู้ไม่ออกใคร
เป็นผู้เชี่ยวชาญตามเหตุการณ์ต่าง ๆ ได้ยิ่งกว่ากัน ก็ผู้ที่ออกแนวรบแล้วนั้นแล เป็นผู้
เรียกว่ารอดตายมาแล้ว หลบหลีกปลีกตัวจนกระทั่งรอดตายมาได้นำมาพูดได้หมด ผู้
นี้มีแต่หลักวิชาว่าอย่างไร ว่าอย่างนั้น ๆ ไปตามไม่ได้เรื่องอะไร อันนี้หลักวิชาของ
ธรรมก็เหมือนกันไม่ผิดกันอะไรเลย ต้องออกแนวรบขึ้นบนเวทีพึดกับกิเลสเสียก่อน
กิเลสตัวหลอกลวงปลิ้นปล้อนที่สุด ไม่มีอะไรเกินกิเลส เวลาขึ้นเวทีพึดกับกิเลส กิเลส
ม้วนลื้อ ๆ ลงไป เปิดของจริงออกมา ๆ กิเลสมันกลบเอาไว้ ๆ ปิดเอาไว้ ๆ อย่างนี้
เปิดออกกิเลสม้วนลื้อ เปิดออกธรรมขึ้นมา ๆ อ้อ ๆ เรื่อย

เหมือนเราไปสระน้ำใหญ่มีแต่จอกแหนปิดน้ำ น้ำจะใสสะอาดขนาดไหนก็มอง
ไม่เห็น เพราะจอกแหนบาง ๆ เท่านั้นละปิดไว้มองไม่เห็นนะ เวลาเปิดจอกเปิดแหน
แล้ว อ้อ น้ำเป็นอย่างนี้ ๆ ตักมาดื่ม นี่ละธรรมพระพุทธเจ้าอยู่ทางใต้จอกใต้แหนคือ
กิเลส กิเลสเป็นจอกเป็นแหนปิดบังเอาไว้ เวลาเปิดออกมาเห็นของจริง ๆ อ้อ เป็น
อย่างนี้ ๆ นั้นธรรมพระพุทธเจ้าที่นี้เปิดเผย ลงได้เห็นประจักษ์เจ้าของแล้วเทศน์ก็
อาจหาญไม่สะทกสะท้าน เพราะได้เห็นมา

ตาบอดเหรออยากว่าอย่างนั้นด้วยซ้ำ พุดยังไม่ยอมเชื่ออีกเหรอตาบอดเหรอ
พวกนี้ มันหนาขนาดนั้นเทียวเหรอ สนุกพุดสบายผู้รู้ที่เห็นแล้วมาพุดนะ ผู้ที่อย่าง
เรา ๆ ท่าน ๆ ไม่ได้เรื่องนะ เขายังงิดีไม่ดีเขาจุจุมกไปเหมือนไอ้ผีบ้ามันไปสะแตก
เหล้า เขาจุจุมกมันไปกินเหล้า ถ้าลงเจ้าของได้รู้จริงเห็นจริงแล้วสามแดนโลกธาตุมาจุ
ก็ไม่ไป อย่างพระพุทธเจ้าเพียงพระองค์เดียวเท่านั้นเป็นศาสดาสอนโลกพอ นั้นเพียง

พระองค์เดียวเท่านั้น พระสาวกอรหัตตอรหันต์เหมือนกันท่านเหล่านี้เป็นผู้ที่รู้จักเห็นจริง เปิดความจริงออกมาเห็นหมด

แต่เรื่องของธรรมไม่เหมือนโลก ไม่มีความอยากความทะเยอทะยานอยากพูด อยากให้เขานับถือลือหน้าอะไรอย่างนี้...ไม่ ท่านไม่มี ถ้าเหตุการณ์ที่ควรจะพูดหนักเบา มากน้อย อันไหนที่ควรจะเป็นประโยชน์มากน้อย ท่านก็นำออกมาพูด อันไหนไม่เป็น ประโยชน์จะเต็มहुเต็มตาท่านก็เฉย เหมือนไม่รู้ไม่เห็น มันต่างกันอย่างนั้น โลกกับ ธรรมต่างกัน

นี่ละธรรมพระพุทธเจ้าเป็นอย่างนั้นละ ประกาศทำทลายตลอดเวลา สุวากุขาโต ภควตา ธมฺโม พระธรรมอันพระผู้มีพระภาคเจ้าตรัสไว้ดีแล้ว คือว่าชอบทุกอย่างไม่มี ผิด ที่ผู้ปฏิบัติไม่รู้ไม่เห็นตามพระพุทธเจ้าก็คือว่าปฏิบัติผิด ๆ พลาด ๆ ไปนั่นเอง ไม่ ปฏิบัติให้ถูกต้องตามนั้น ถ้าปฏิบัติให้ถูกต้องตามนั้นจะเห็นสิ่งนั้น ๆ ดังพระพุทธเจ้า สอน เรียกว่ารู้ของจริงรู้อย่างนั้นเอง รู้อะไรมันเปิดออก ๆ รู้อะไรถอนตัวออก ๆ กิเลส พังลง ๆ ไป จิตตุดีขึ้นมาเรื่อย ๆ ดีดผิงขึ้นเลย ที่นี้เห็นหมดเรื่องกองทุกข์ของโลก เห็น หมดเลย ทุกตัวสัตว์ไม่มีคำว่าสุขที่จะครองหัวใจนี้ไม่มี มีแต่ความทุกข์บีบบีบสี้ไฟในหัว ใจหมดเลย ท่านเห็นหมดอย่างนั้น ท่านพ้นแล้วท่านมองเห็นหมด นั่นละท่านผู้รู้จริง เห็นจริงท่านเห็นอย่างนั้นนะ ไม่ใช่เห็นเฉย ๆ นะ เห็นจะเป็นอย่างนั้นเห็นจะเป็นอย่าง นี้ก็ไม่มี ต้องอย่างนั้นต้องอย่างนี้เลย

ธรรมพระพุทธเจ้าจึงเป็นธรรมที่ช่วยโลกช่วยสงสาร เป็นธรรมคู่บ้านคู่เมืองคู่ โลกคู่สงสารจริง ๆ ธรรมหมายถึงธรรมพระพุทธเจ้านะ ศาสนาพระพุทธเจ้าของเราเป็น ศาสนาอย่างนั้น เป็นศาสนาคู่โลกคู่สงสารจริง ๆ ไม่ว่าพระพุทธเจ้าพระองค์ใดมาตรัสรู้ ตรัสแบบเดียวกัน รู้แบบเดียวกัน เห็นแบบเดียวกัน เวลามาสั่งสอนก็สอนแบบเดียวกัน สอนอย่างอื่นไปไม่ได้ เพราะความจริงเป็นอย่างนั้นต้องสอนอย่างนั้น เมื่อเป็นอย่างนั้น แล้วเห็นอย่างไรก็ต้องสอนอย่างนั้นเหมือนกันหมดเลย เพราะเห็นเหมือนกันรู้เหมือน กัน

ที่นี้พวกชาวพุทธเราเห็นทางศาสนาละซีถึงโลเลโลกเลก มีแต่กองทุกข์เต็มบ้าน เต็มเมือง ยังดันไปตามกิเลส กิเลสหลอกว่าบ้านเมืองเจริญ บ้านเขาเจริญบ้านเราไม่ เจริญ บ้านไหนนะเจริญว่างั้นเลย ถ้างล ราคคฺคินา โทสคฺคินา โมหคฺคินา เผาหัวใจอยู่ แล้ว บ้านไหนนะเป็นบ้านเจริญ เราอยากถามชัด ๆ อย่างนั้นนะ ราคคฺคินา คือราคะ ตัณhamันครอบหัวใจให้ติดให้ดินเหมือนสุนัขเดือน ๙ มันเป็นสุขเหรอสุนัขหน้าเดือน ๙ มันไม่รู้จักบ้านจักเรือนมันเลยนะ วิ่งว่อนหาตัวเมีย ตัวเมื่อก็กหาตัวผู้ ตัวผู้ก็หาตัวเมีย

วิ่งเป็นบ้าหอบก้น เขาเรียกสุนัขเดือน ๙ หอนอีกทีก็ กัดฉีกกันตอนนั้นตอนคึกคะนอง นั้นเหวอเป็นสุข

จิตที่ ราคคุดินา เข้าครอบงำก็ตื่นก็ติดเหมือนกัน ไม่ได้อย่างใจก็โกรธแค้นฆ่า กันพินาศฉิบหายไปเลย ความโลภก็เหมือนกัน ความโลภเป็นตัวราคะดันออกไปให้โลกนะ โลกเข้ามาเพื่อราคะตัณหา ราคะตัณหาเป็นตัวที่ออกสนามรบใหญ่โตที่สุด ตัวนี้เป็น ตัวหลักตัวดันตัวบีบตัวบี้อะไรให้แสดงออกปฏิกิริยา โลกเราเมื่อส่งเสริมราคะมากเท่าไร โลกนี้ยิ่งจะร้อนมาก ๆ เข้าไปกว่านี้อีก อย่าว่าเพียงเท่านั้นร้อนนะ ยังจะร้อนมากยิ่งขึ้นกว่านี้ ถ้ายังส่งเสริมมากอยู่ มองไปที่ไหนมีแต่เรื่องส่งเสริมราคะตัณหานี้แหละ ไม่ได้เห็นที่แสดง ออกปฏิกิริยาที่ต่อสู้กับราคะตัณหา มีแต่เรื่องดันตามมันให้มันจุกจุกขาดไป

มองไปไหนก็เหมือนกันสลดสังเวชนะ ถ้ามองดูพืชจะสลดสังเวชทันที เพราะมี แต่กิริยาของกิเลสลากจุก ๆ สัตว์โลกไป สัตว์โลกไม่รู้ตัวนะ เหมือนเขาจุกจุกจุกควาย ไปผ่านนั้นแหละ เวลาจุกไปนั้นกัดหญ้าไปคึกคะนองกันไปตามทาง เขาจุกไปเขาจะเอาไป ที่ฆ่านะ ยิ่งคึกไปคะนองไปกัดหญ้ากินกันไปเรื่อยสนุกสนาน พอไปถึงที่แล้วสายเสีย แล้วแก้มटकหมดทาง นี่ก็เหมือนกันพวกเราไม่รู้เนื้อรู้ตัวเลยจะทำยังไง สอนเท่าไรก็ยัง ไม่ได้เรื่องได้ราว บางทีแผดเอาจริง ๆ นี่แหละเพราะอำนาจแห่งความเมตตานั่นแหละ เรา ไม่ได้สอนเล่น ๆ นี่

ธรรมของพระพุทธเจ้าทุกสิ่งทุกอย่างสด ๆ ร้อน ๆ ทุกอย่างเลยไม่มีผิดมีพลาด ว่านรกก็นรกกจริง ๆ เตือดพล่าน ๆ อยู่ทั้งวันทั้งคืนไม่มีเวลาหยุดยั้ง เปิดเครื่องไม่มีปิด เครื่องดับเครื่องก็คือไฟนรกกนั้นเอง เปิดตลอดเวลา เพราะสัตว์โลกเข้าตลอดออกตลอด ๆ ไปจุกอยู่ในหม้อนรกก ที่นี้น้ำร้อนของหม้อนรกกไม่ได้เหมือนน้ำร้อนในเตาในหม้อเรา นี่นะ ถ้าว่าไฟนรกกร้อนก็ไม่ได้เหมือนไฟในเตาเรา ร้อนแผดร้อนเผาเพราะร้อนยิ่งกว่า นั้นไปอีก ร้อนบาปร้อนกรรมนี้ ไฟบาปไฟกรรมไม่ใช่ไฟในเตาเรา ผิดกัน คำว่านรกกว่า เป็นหม้อก็ว่าไปเลย ๆ ว่าเป็นหม้อ ท่านนำมาเทียบเลย ๆ ความจริงนรกกแท้ ๆ เป็นยัง ใจสัตว์นรกกู้ กับผู้ที่ควบคุมสัตว์นรกกู้ นายกรรม นอกนั้นไม่มีใครรู้ มันเป็นอย่างนี้ก็ไม่รู้ นั่นแหละที่พระพุทธเจ้าสอนว่าอย่างนั้นมันเป็นความจริงอย่างนั้นนี่

แต่โลกทั้งหลายชินชาหน้าด่านไม่ได้สนใจฟังยิ่งกว่ากิเลส ถ้าเป็นเรื่องของกิเลส แล้วจริงจังทุกอย่าง ไม่ว่าทางตามองเห็นก็จ้อ(จ้อ = จดจ่อ) หูฟังก็จ้อ จมูก ลิ้น กาย สัมผัสสัมผัสอันอะไรจ้อทั้งนั้นละความจริงจัง ถ้าเป็นเรื่องของกิเลสละจริงจังมาก นี่ละ คือกิเลสได้ที ๆ ตลอดเวลา กิเลสได้เปรียบตลอดเวลา พวกเราพวกเสียเปรียบตลอดเวลา มีแต่กิเลสจุกจุก เอาธรรมเข้าจับปั๊บดูซิมันก็เห็นหมดละซี เรื่องของสัตว์โลก

ไม่มีรายได้ พันรายจะเห็นรายหนึ่งติดดินออกไปเพื่อออกจากกองทุกข์นี้จะไม่เห็นมีนี่นะ

โลกเรามีพลเมืองกี่คนเราเอาเรื่องมนุษย์มาพูดนะ มนุษย์เรามีเท่าไร หนึ่งพันคนต่อหนึ่งคนที่จะติดดินฝืนกิเลสออกไป ติดออกไปฝืนกิเลสออกไปนี้ไม่มี มีแต่วิ่งตามกิเลส ถูกกิเลสกล่อมอยู่ เหมือนเขาไปนอนอยู่ในถ้ำเสือ เสือกระหึ่มมันจะจับคอกอยู่แล้วยัง โอ เพลงลูกทุ่งมาจากไหน นึกว่าเก่งพอแล้วเพลงลูกทุ่งอันนี้ยังเสียงเพราะยิ่งกว่านั้นอีก เสียงเสือกระหึ่มมันกำลังจะจับคอกอยู่ยังว่าเป็นเสียงเพลงอยู่อีก อันนี้เสียงกิเลสมันจับคอกตลอดเวลาเห็นว่าเป็นเสียงเพลงอยู่อีก มันเป็นอย่างนั้นมันโง่ขนาดไหนมนุษย์เรา

พูดแล้วเราโมโหเอาละพอ